

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰανουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 28

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουδιέ. — Ο ΥΠΟΔΟΧΑΓΟΣ BONE, μυθιστορία Ἐκτώρος
Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Νομίζω πῶς με περιγεῖξ αὐτὸς ὁ κα-
τεργάτης, ἐψιθύρισεν ὁ Πενσών.

Καὶ ἠτένιζε τὸν Κρασσοκανάταν μετ' ἀ-
νυπομονησίας.

— Ὠραῖα, πολὺ Ὠραῖα. Ἀλλὰ κουράζε-
ται κανεὶς νὰ ἀκούῃ τὸν ἴδιον σκοπὸν ὁλοένα
ἀποπίσω του...

— Καλὲ τί λέτε, κύριε; Ἐγὼ τριάντα
χρόνια καὶ περισσότερο ἀκούω τοὺς ἴδιους
σκοποὺς καὶ ὄχι ὅπισω μου, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς
τὴν κοιλιά μου.

— Καὶ τί θὰ κερδίσης εἰς Κρέιλ σήμερον,
καλὲ μου ἄνθρωπε;

— Ἐνάμισυ φράγκο, ἴσως καὶ περισσό-
τερο, ἴσως λιγώτερο, κατὰ τὴν ἡμέρα. Σή-
μερα ἀπαντῶ ἀνθρώπους εὐχαριστημένους
καὶ χορτασμένους καὶ μοῦ δίδουν ἐλεημο-
σύνη· αὔριον, ἢ ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέ-
ραις, βλέπω τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους καὶ οὔτε
γυρίζουν νὰ με κυττάζουν. Τί τὰ θέλετε,
πολὺ βαρεῖα ἡ δουλειά αὐτή, κύριε!...

— Νὰ, λάβε ἓν τάλληρον καὶ πῆγαινε
ν' ἀναπαυθῇς σήμερον.

— Εὐχαριστῶ, κύριε... ἀλλὰ διατί μοῦ
δίδεις πέντε φράγκα;

— Διὰ νὰ ἡσυχάσης μίαν ἡμέραν...

— Λοιπὸν, κύριε, δέχομαι τὰ χρήματά
σου. Μὰ καὶ μ' ὅλα ταῦτα θὰ ἐργασθῶ...

— Ὅχι... Σοὶ τὸ θέτω ὡς ὅρον ν' ἀνα-
παυθῇς.

— Ἀδύνατον.

— Διατί;

— Θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ.

— Λοιπὸν ὦρα καλὴ σου.

Ὁ Πενσὼν ἀνυπομονήσας ἀφῆκεν αὐτόν.

Ὁ Κρασσοκανάτας, ἀφοῦ ὁ κλητὴρ ἐπροχώ-
ρησε κάπως, ἤρξατο πάλιν παίζων τὸ ὄργα-
νόν του:

Φαρὰ ἴμλει σιγὰ

— Ἀ! μὰ αὐτὸς τὸ κάμνει ἐπίτηδες!

εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πενσών.

Καὶ καλέσας αὐτὸν ἐκ νέου εἶπεν αὐτῷ
μετ' ὀργῆς:

— Δὲν ἔμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς ἀλλοῦ νὰ
παίξης;

— Ἀλλοῦ; ποῦ;

— Εἰς ἄλλον δρόμον ἀπ' αὐτὸν ποῦ εἶμαι
ἐγώ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, θὰ εἴσθε ὁ μεγάλος
Τούρκος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας, ἂν
καὶ δὲν σοῦ φαίνεται, μὰ ἡ μεγάλος Τούρ-
κος ἡ αὐτοκράτορας εἶσαι, οἱ δρόμοι τοῦ
Κρέιλ εἶναι διὰ ὅλον τὸν κόσμον...

— Ἀ! λοιπὸν ὁμιλεῖς μὲ αὐτὸν τόντρόπον;

— Καὶ τί κακὸ ἔχει ὁ τρόπος μου;

— Τίποτε. Ἀλλὰ δὲν εἰμ' ἐμ' ἐμ' νὰ σὲ ἀ-
κούω νὰ παίξης ἀπ' ὀπίσω μου.

— Παράξενο! ... Νὰ τώρα δὲ ἔλεγα μὲ
τὸν νοῦν μου: Πῶς ἤθελα νὰ κάμω γνωρι-
μίαν μὲ αὐτὸν τὸν κύριον πόσο μοῦ ἀρέσει.

— Εἶσαι μεθυσμένος.

— Οὔτε ἐπία οὔτε ἔφαγα σήμερα, μὰ
ἂν σοῦ κάμνει ὀρεξὶ πᾶμε νὰ πιούμε ἓνα πο-
τηράκι καὶ νὰ πάρουμε ἓνα μεζέ

Ὁ Πενσὼν ἤρξατο ὀργιζόμενος.

— Αὐτὸς μὲ ἐμπαιζει.

Καὶ ἤρπασε τὸν Κρασσοκανάταν ἀπὸ τοῦ
μόνου αὐτοῦ βραχιόνος.

— Θέλεις μὲ τὸ καλὸ νὰ μοῦ ἀδειάσης
τὴν γωνιά σου καὶ τὸ ὄργανόν σου;

— Ὅχι, εἶμαι ἐλεύθερος... ἐλευθερία, ἰ-
σότης... εἶνε Δημοκρατία...

— Λοιπὸν, δεῖξέ μοι τὴν ἀδειάν σου...
πρέπει νὰ ἔχῃς ἀδειάν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ

τὸν διευθυντὴν καὶ θεωρημένην ἀπὸ τὸν δή-
μαρχον τοῦ Κρέιλ... Ἐλα γρήγορα.

— Ὅχι, κύριέ μου, δὲν θὰ σοῦ τὴν δει-
ξω... παρὰ μόνον ἂν ἦσαι ἀστυνομικὸς καὶ
ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὴν ζητήσης.

— Εἶμαι ἀστυνομικὸς.

— Ἀπόδειξέ μοι το.

— Ἴδου ἡ πιστοποιήσις.

Ὁ Κρασσοκανάτας εἶδεν ὡσεὶ δὲς τεμάχιον
χάρτου, ἐφ' οὗ ἦν γεγραμμένη ἡ φράσις:
«Διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας· ὑπηρεσία τῆς
δημοσίας ἀσφαλείας.»

— Καλὰ, ἐψιθύρισε, τὸ ἐκατάλαβα.

Καὶ ὑψηλοφώνως:

— Ἀφοῦ εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας
νὰ, σοῦ δείχνω τὴν ἀδειάν μου... Διαβάσε...
«Ζανζότ... δύο πληγὰς... μετάλλιον στρατι-
ωτικόν...» Στοιχηματίζω ὅτι τοῦ λόγου σου
δὲν ἔχεις ὅσα ἐγὼ ἔχω.

— Φαίνεσαι πολὺ ὑπερήφανος, ἀλλὰ γεν-
ναῖος ἄνθρωπος, Ζανζότ. Ἐχω καὶ ἐγὼ κα-
θὼς σύ μετάλλιον καὶ ἔλαβα ἑνδεκα μαχαι-
ριαίς. Νομίζω πῶς ἀξίζουσ ὅσον αἱ δύο πλη-
γαί σου.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἐκίνησε τὸν κεκολωθ-
μένον βραχιόνά του.

— Ὅχι ὅσον αὐτή, εἶπε μετ' ὑπερηφα-
νείας.

— Ἀφ' οὐλοῦ πὸν εἶμεθα δύο παλαιοὶ στρα-
τιῶται, ἀκουσε μίαν συμβουλὴν μου... Μὴ
ἐπιμένῃς νὰ μὲ ἀκολουθήσης. Δὲν εἰξεύρω ἂν
ἔχῃς λόγους νὰ τὸ κάμῃς. Φαίνεσαι σὰν με-
θυσμένος καὶ διὰ τοῦτο σὲ συγχαίρω.

— Δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερον, ἀλλὰ μὲ
μίαν συμφωνίαν.

— Ποίαν;

— Θὰ πιούμε ἓνα ποτηράκι εἰς τὴν πρῶ-
τη ταβέρνα.

— Δὲν ἔχω καιρὸν, βιάζομαι.

— Τότε καὶ ἐγὼ θὰ πάγω ὅπου μοῦ ἀ-
ρέσει.

— Θὰ σὲ ἐμποδίσω.

— Δὲν τὸ πιστεύω... ὁ δρόμος εἶναι διὰ ὅλους.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν.

Ὁ Γεράρδος προὔχῳρει ὁλονὲν προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ. Ἀλλ' ὁ Πενσὼν ἦν ἡσκημένος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παραπλανηθῇ.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἤρξατο πάλιν :

Ψαρρᾶ, μίλει σιγὰ

Ὁ Πενσὼν ἐνευσεν αὐτοῖς. Ἐκεῖνοι ἐπλησίασαν. Ἐδεῖξεν αὐτοῖς τὴν πιστοποίησιν.

— Ἰδοῦ, εἶπε δεικνύων τὸν Ζανζότ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ στενοχωρεῖ. Ὁδηγήσατέ τον εἰς τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἤκουσε τοῦτο :

— Ἐλα δά, ἐτονθόρισε... καὶ διατί ; Τί ἔκαμα ;

Οἱ κλητῆρες ἐφάνησαν ἐκπληκτοί :

— Ὁ Κρασσοκανάτας εἰς τὴν ἀστυνομίαν ; Θὰ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν του ! Ποτέ του δὲν ἔκαμε σκάνδαλον...

— Ὁδηγήσατέ τον, σὰς λέγω !

— Ἐχετε ἐντάλμα συλλήψεως ; Τὸν συνελάβατε ἐπ' αὐτοφώρῳ ;

— Ὁχι.

— Τότε ἂν θέλετε νὰ τὸν συλλάβωμεν, ἔστω, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθετε καὶ σεῖς εἰς τοῦ ἀστυνόμου. Εἶναι πολὺ αὐστηρὸς ὁ κύριος ἀστυνόμος τοῦ Κρέιλ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κρασσοκανάτα ἐξήστραψαν.

— Ἔτσι μάλιστα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ ἐμποδίζει νὰ παίζω εἰς τοὺς δρόμους... καὶ διατί ; μὲ τί δικαίωμα ; Δὲν εἰξέυρω. Εἰμπορεῖ ὁ κύριος νὰ εἶνε νευρικός καὶ νὰ μὴ τοῦ ἀρέσῃ τὸ ὄργανόν μου... εἶνε πολὺ δύσκολος ὁ κύριος... Τί θέλει ; μήπως ἔπρεπε νὰ ἔχω τὴν ὀρχήστραν τῆς ὕπερας ;

Οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνθρωποι ἐστάθησαν κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἡ μᾶλλον ὁ Κρασσοκανάτας ἐστάθη ἀναγκάσας καὶ τοὺς τρεῖς ἀστυνομικοὺς νὰ σταθῶσιν ἐπίσης.

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος προὔχῳρει.

Εἰσεχώρησεν ἐν τινι πλαγίᾳ ὁδῷ καὶ ἠφανίσθη.

Ὁ Πενσὼν ἐποίησε κίνησιν ὀργῆς, ἐνῷ τοῦναντίον ὁ Ζανζότ ἐμεῖδία πονηρῶς.

Ὁ ὀργανοπαίκτης ἐνίκησε τὸν ἀστυνομικόν.

Νὰ συζητήσῃ πλειότερον μετ' αὐτοῦ θὰ ἔχανε τὰ ἴχνη τοῦ Γεράρδου.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ.

— Καλὰ, ἀφῆσατέ τον νὰ ὑπάγῃ, εἶπεν ὁ Πενσὼν... ἀλλὰ ἄσχημο παιγνίδι μοῦ εἰπαίξες σύ, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος τῷ Ζανζότ, καὶ ἂν καμμιὰν φορὰν σὲ ἀπαντήσω εἰς τὸν δρόμον μου !!

— ὦ ! μὴ ἀπελπίζεσαι διὰ τίποτε, θὰ εὕρης περίστασιν.

Ὁ Πενσὼν τρέχων ἐτέθη πάλιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Γεράρδου. Ἀλλ' ἐκεῖ ἐνθα εἰσεχώρησεν ὁ ἱατρὸς ἀπετελεῖτο δαιδαλὸς δρομίσμων, ἐνῷ ὁ ἀστυνομικός ὑπάλληλος ἠδυνάτει ν' ἀνεύρῃ αὐτόν. Ὁ ὀργανοπαίκτης ἤρχετο πάντοτε ὀπισθεν του.

— Τρέχα,τρέχα,ἔλεγε,τὸν ἔχασες, πάει !

Καὶ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Γεράρδον ἤρξατο παίζων :

Φυλάξου !

Ἡ λευκὴ κυρία σὲ βλέπει

ἡ λευκὴ κυρία σ' ἀκούει.

Εἶτα, γνωρίζων ὅτι ὁ Γεράρδος μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βωφόρτ ἵνα ἴδῃ τὸν Δαγκέρ, μετέβη ἵνα σταθῇ ἐξωθεν τοῦ Κρέιλ, πλησίον τῆς πεδιάδος ὑπόθεν θὰ ἔβλεπε τὴν οἰκίαν. Οὕτω θὰ παρεφύλαττε τὸν ἱατρὸν καὶ θὰ ἀνῆγγελεν αὐτῷ τὸν κίνδυνον ἂν ἀνεκάλυπτε τὸν Πενσὼν.

— Μετ' ὀλίγον ὁ ἱατρὸς ἐφάνη. Ἐβαινεν δὲ ταχεῖ βήματι.

Ὁπισθεν αὐτοῦ μακρόθεν οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Πολλάκις ἔστη καὶ παρετήρησε· δὲν ἠκολουθεῖτο.

Αἰφνης ἤκουσε τὸ ὄργανον τοῦ Ζανζότ παίζον :

Ἰδὲ εἰς τὸν βράχον αὐτὸν

τὸν γενναῖον ἐκείνον.

— Γενναῖε ἄνθρωπε, ἐψιθύρισεν ὁ Γεράρδος. Εἶναι εἰς τὴν θέσιν του καὶ μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ! ...

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκετο παρὰ τῷ Δαγκέρ.

Ὁ Κρασσοκανάτας εἶδεν αὐτὸν εἰσελθόντα· ἄλλ' ἀντὶ ν' ἀπέβη, ἐμεινεν ἐκεῖ παραφυλάκτων.

— Αὐτὸς ὁ χαμένος εἰμπορεῖ νὰ ζετρουπώσῃ τὸν γιαιτρώ, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Καὶ ἀφοῦ ὁ κύριος Γεράρδος δὲν θέλει νὰ ζεύρουν τοῦ πηγαινέ, θὰ καθήσῃ ἐδῶ διὰ νὰ μὴ τοῦ συμβῇ τίποτε.

Καὶ ἐτοποθετήθη ὀπισθεν φράκτης, δι' ἧς ἔβλεπε τὴν οἰκίαν τοῦ Βωφόρτ. Ἐκαθέστη χαμαί, ἀπέθηκεν ἐνώπιόν του τὸ ὄργανόν του ἐν εἶδει τραπέζης, εἶτα δὲ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τεμάχιον ἀριστοῦ κρέατος καὶ ἄρτου, ἐτοποθέτησεν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ὀργάνου καὶ ἤρξατο τρώγων μετ' ὀρέξεως.

Ἀφίνομεν αὐτὸν τρώγοντα καὶ ἀκολουθοῦμεν τὸν Γεράρδον.

Ὁ ἱατρὸς εἰσῆρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ μετ' ἐπωδύνου συγκινήσεως.

— Τί θὰ ἐπραττεν ἐκεῖ ; Ὅποιον αἴσθημα ἐπανάφερεν αὐτὸν ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ ; Τί εἶχεν ἀποφασίσει ; Ἐν τῇ καρδίᾳ του ἠσθάνετο ἐν μέρει οἶκτον διὰ τὸν ἄθλιον ἐκείνον, ὅστις ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὅτι ἦτο πατὴρ του ; Οὐχί...

Μετέβαινε παρὰ τῷ Δαγκέρ ἵνα πειραθῇ νὰ σώσῃ τὸν Βωφόρτ.

Ἡσθάνετο ἀποστροφὴν ὡς υἱὸς τοιοῦτου πατρὸς καὶ κατεῖχετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ὁ Δαγκέρ δὲν ἦτο ἐν τῇ κλίνῃ του. Ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλιντροῦ πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ πρᾶθύρου, ἐνώπιον τραπέζης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον λείψανα γεύματος, δεικνύοντα ὅτι ἡ ὀρεξὶς εἶχεν ἐπανέλθει αὐτῷ.

Εἰς τὸν κρότον τῆς εἰσόδου τοῦ Γεράρδου ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Καλ' ἡμέρα ἱατρέ... εἶμαι καλῆτερα ὡς βλέπετε.

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Καλῆτερα ἴσως, εἶπε, διότι ἡ ἀντοχή σας εἶναι μεγάλη, καὶ δύνασθε νὰ ὑποφέρετε τὰς σωματικὰς ὁδύνας. Μαντεύετε ὅτι οἱ κίνδυνοι, οἵτινες σὰς ἐπαπειλοῦν, εἶναι τόσο μεγαλειότεροι ὅσῳ ἡ ἀδυναμία σας ἐμποδίζει

νὰ τοὺς διαφύγετε. Ἀμα θεραπευθῆτε δύνασθε νὰ φύγητε καὶ νὰ ἀποφύγητε τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ Δαγκέρ ἤρεμος ἀπήντησεν :

— Εἶνε περίεργον, Γεράρδε, ὅτι ἡμεθα σχεδὸν πάντοτε σύμφωνοι. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἅμα δυνηθῶ νὰ ἐξέλθω δὲν θὰ μείνω εἰς Γαλλίαν. Δὲν εἶνε βεβαίως δι' ἐμὲ τὸ Γαλλικὸν ἔδαφος. Ὅχι διότι δὲν ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν τιμὴν σου· ἄπαγε· πλὴν δυνατὸν νὰ διαπραξῇς, καὶ βεβαίως θὰ διαπραξῇς, ἀφροσύνην τινά... Καὶ μία ἀφροσύνη, ἔστω καὶ ἐλαφρά, δύναται νὰ μὲ ἀποστείλῃ εἰς τὸ κάτεργον ἢ εἰς τὸ ἱκρίωμα.

Ὡμίλει περὶ τούτου ὡς περὶ ἀδιαφόρου σχεδὸν πράγματος.

Εἶτα μετὰ τινα σιγὴν, πάντοτε ἤρεμος, πάντοτε μειδιῶν :

— Λοιπὸν ! εἶπεν, υἱέ μου, ὠμίλησες μετὰ τῆς μητρός σου περὶ τοῦ ζητήματος ; Σοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ σου ὅτι ἐψεύσθην ; ἢ ἀπλῶς ἐπεκύρωσεν ὅ,τι σοὶ εἶπα ;

Ὁ Γεράρδος ἐμόρφασε θλιβερῶς.

Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς... καὶ δι' ἡλ-λοιωμένης φωνῆς ὑπέλαβεν :

— Ἡ μήτηρ μου μοὶ ὠμολόγησε τὰ πάντα !

— Λοιπὸν δὲν ἀμφιβάλλεις πλέον ὅτι εἶμαι ὁ πατὴρ σου ! ...

— Φεῦ ! ὅχι, δὲν ἀμφιβάλλω.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἀγαπῶ τὴν σαφῇ καὶ καθαρὰν ἀλήθειαν. Κάθησε λοιπὸν, Γεράρδε... Κάθησε, υἱέ μου !

— Κύριε Δαγκέρ, εἶπεν ὁ Γεράρδος χαμηλοφώνως, εἰσθε ὁ πατὴρ μου. Εἶνε ἀληθές. Ἀλλ' ἀκούσατέ με· ἠπατήσατε τὴν μητέρα μου ἄλλοτε πείσαντες αὐτὴν ὅτι τὴν ἠγαπάτε... ἐστηρίξατε ἐπ' αὐτῆς καὶ τῆς περιουσίας τῆς μίαν κερδοσκοπίαν. Γνωρίζω τὰ πάντα· ἡ μήτηρ μου οὐδὲν μοὶ ἀπέκρυψεν. Οὐδέποτε σὰς εἶδα, οὐδέποτε κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν σὰς ἐγνώρισα. Ἐγεννήθη ὁ ἐγκλημάτος... Μετενοήσατε ; Ἡσθάνητε παλλούσαν τὴν καρδίαν σας ὅταν ἐμάθατε ὅτι εἰσθε πατὴρ ; Ἄν τοῦτο συνέβαινε, θὰ ἐπανάρχεσθε πρὸς τὴν μητέρα μου... ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτῆς. Καὶ θέλετε σήμερον νὰ σὰς σεβασθῶ, διότι εἶμαι υἱός σας !... Μήπως ἀπαιτεῖτε νὰ σὰς ἀγαπῶ ;

— Δὲν ἀπαιτῶ τόσο πολὺ, εἶπεν ὁ Δαγκέρ πάντοτε μετὰ φλέγματος.

— Ἰσως θὰ ἠσθάνομην οἶκτον διὰ σὰς, ἂν ἔβλεπα τὴν μητέρα μου τηροῦσαν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ παρελθόντος πειὰν τινα τρυφερότητα... Ἡ πρὸς τὴν μητέρα μου ἀγάπη μου θὰ ἡλαττοῦτο ἀναμφιβόλως, εὐτυχῶς ὅμως, ἐκείνη σὰς μισεῖ... Μετὰ κρυφῆς φρίκης ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα πρὸς αὐτήν. Καὶ συμμερίζομαι τὴν φρίκην τῆς πρὸς σὰς καὶ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον τῇ ἐμπνέετε.

— Εἶσαι λοιπὸν κακὸς υἱός.

— Ὅχι, κύριε, οὐδέποτε θὰ σὰς θεωρήσω ὡς πατέρα μου. Εἰσθε ξένος δι' ἐμὲ καὶ ὡς ξένον σὰς μεταχειρίζομαι. Εἰσθε ἡς δολοφόνος, καὶ ἂν δὲν μὲ συνεκράτει ἐς τιμὴν, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ τηρήσω τὸ ἱατρικὸν ἀπόρητον θὰ εἰσθε εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

— Θά μὲ παρῆδες χθές, ὅτε ἀκόμη οὐδὲν σοὶ εἶχα εἶπει... Πιστεύω ὅτι καὶ σήμερον διστάζεις.

— Σήμερον ὡς καὶ χθές, κύριε, ἀνευ αἵκτου ἢ τύψεως. Ἐρχομαι νὰ σὰς ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν, κύριε, διὰ νὰ σὰς εἶπω τί θέλω, ἵνα μὴ ὑποτεθῇ ὅτι παραβαίνω τὸ καθήκον μου... Ἐάν ἡ τιμὴ μοὶ ἀπαγορεύει, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἐστὶ ἐνὸς ἀθώου, νὰ ἐπωφεληθῶ ἐνὸς μυστικοῦ, ὑπερὶ τὸ ἐπάγγελμά μου μοὶ ἀπεκάλυψε, δὲν μοὶ ἀπαγορεύει ὅμως νὰ ζητήσω τὴν ἀλήθειαν ἐκτὸς τοῦ μυστικοῦ τούτου. Ἐνθυμηθῆτε, κύριε Δαγκέρ, ὅτι ἡ τύχη δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ... ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ἡ τύχη θὰ ἔλθῃ ἐπικουρὸς οὐχὶ εἰς τὸν ἱατρὸν, ἀλλ' εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅχι ὁ ἱατρός, θὰ μεταβῇ παρὰ τῷ ἀνακριτῇ ἵνα εἴπῃ αὐτῷ ὅχι ὅτι ἐμαθεν ὁ ἱατρός, ἀλλ' ὅτι ἐμαθεν ὁ ἄνθρωπος.

— Ἀ! ἡ τύχη δὲν ἔρχεται τόσον εὐνοϊκῇ...

— Λοιπὸν ἐγὼ σὰς λέγω: φυλαχθῆτε...

— Καλά. Σὲ εὐχαριστῶ. Θά λάβω τὰ μέτρα μου... Λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε ἄρχεται μονομαχία μεταξύ μας... κύριε υἱέ... Σὺ μὲν θὰ ἀγωνισθῇς νὰ μὲ παραδώσῃς, χωρὶς νὰ παραβλάψῃς τὴν ἱατρικὴν τιμὴν σου, ἐγὼ δὲ θὰ παλαίσω διὰ νὰ σώσω τὴν κεφαλὴν μου... Ἐστω... ἀλλ' εἶνε περίεργος ἡ τοιαύτη κατάστασις... σπανίως δὲ θὰ εἶδῃ τις πατέρα ἀναγκαζόμενον νὰ ὑπερασπισθῇ κατὰ τοῦ υἱοῦ του...

— Ἐδῶ οὔτε πατὴρ οὔτε υἱὸς ὑπάρχει, ὑπάρχουσι δύο ξένοι καὶ οὐδὲν πλέον.

— Μὲ συγχωρεῖς... δὲν δύνασαι νὰ μεταβάλῃς πράγματα φυσικά. Εἶμαι ὁ πατὴρ σου· αὐτὸ εἶνε γεγονός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν δύνασαι ν' ἀντιτάξῃς· θὰ ᾔσαι ὁ υἱὸς μου ἐκὼν ἄκων...

— Καὶ τώρα, κύριε, ὅτε γνωρίζετε τὰς προθέσεις μου, ἰδοὺ τί σὰς προτείνω.

— Ἀρνοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ προτάσεις σου θὰ ᾔην ἀπαράδεκτοι.

— Ἰσως. Εἴθε ἐνοχος, εἰς δὲ ἀθῶος κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν, τῆς ὁποίας εἴθε ἄξιος. Φύγετε, ἐγκαταλείψατε τὴν Γαλλίαν, πρότερον ὅμως ὅτε μοὶ γραπτὴν τὴν ὁμολογίαν σας — τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐγκλήματός σας — ἢ ἂν δὲν θέλετε πρότερον, πέμψατέ μοι αὐτὴν ἅμα ὡς νομίσητε ὅτι εἴθε ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης. Θὰ εὕρω τὸν κύριον Λωζιέ καὶ θὰ τῷ εἶπω: « Ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐζητεῖτε ὅτε ἰσχυρίζομην ὅτι ὁ κύριος Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος. Ἰδοὺ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου... εἶνε ἤδη μακρὰν. Ἀπόδοτε τὴν ἐλευθερίαν τῷ ἀθῶῳ». Ὁ Βωφόρτ θὰ σωθῇ!

— Ποῶς. Ὁ Βωφόρτ θὰ μείνῃ καθεργαζόμενος.

— Διατί;

— Μήπως νομίζεις ὅτι ἡ ἐπιστολή μου θ' ἀρκέσῃ;... Καθόλου. Ἡ ὁμολογία οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὡς ἀπύδαιξις καθιστώσα περικτητὴν πᾶσαν ἄλλην.

— Θά δώσω ἐγὼ τὰς ἄλλας ἀποδείξεις. Θά λυθῶ ἀπὸ τοῦ ὄρκου μου καὶ θὰ ὁμιλήσω. Θά διηγηθῶ πῶς σὰς εὗρον θνήσκοντα καὶ

ὅ,τι ἄλλο συνέβη... Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο... Θά ἐπιστρέψω ἐκ μέρους σας τὰς τετρακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ἐκλείψατε ἐκ τοῦ μαρσίπου τοῦ Βαλόν καὶ τὰς ὁποίας κατορθώσατε νὰ κρύψετε, μ' ὅλην σας τὴν ἀδυναμίαν, τοὺς πάνους καὶ τὴν πληγὴν σας.

— Ἐπ' αὐτοῦ, κύριε υἱέ, μὴ βασιζέσαι...

— Ἡ ἀπόδοσις αὕτη θ' ἀποδείξῃ τοῦλάχιστον τὴν μετάνοιάν σας.

— Σοὶ τὸ εἶπα πρὸ ὀλίγου: θὰ μοὶ προτείνῃς ἀδύνατα. Αἶ μὴ ὁμιλῶμεν πλέον.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν οὐδὲν τὸ ἀνθρώπινον, κύριε Δαγκέρ, ἀφοῦ ἐπιμένετε ἐν τῷ ἐγκλήματί σας!... Οὐδὲ αἱ ἀπειλαί, οὐδὲ αἱ παρακλήσεις σας κλονίζουσι... Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ, καθ' ἣν ἔρχομαι ἐδῶ καὶ σὰς βλέπω... μὴ λησμονεῖτε ὅμως ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν θὰ σὰς παραφυλάττω... ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν θὰ προσέχω... μὴ τὸ λησμονεῖτε... Δὲν θὰ σὰς πολεμήσω προδοτικῶς... ἀλλ' ἐν πληρεῖ ἡμέρᾳ καὶ μὲ τὴν συνειδήσιν ἐλευθέραν καὶ ἡσυχον...

— Σὲ εὐχαριστῶ ὅτι μὲ εἰδοποιεῖς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἡλίθιος, ὥστε νὰ μὴ φυλαχθῶ. Ἀφοῦ μὲ συμβουλευεῖς νὰ προσέχω, θὰ προσέξω.

— Διὰ τελευταίαν φορὰν σὰς ἰκετεύω, κύριε.

— Εἶναι ἀνωφελές, κύριε υἱέ.

— Ἐστω: ἄς γείνη ὅ,τι θελήσῃ ὁ Θεός! Σεῖς τὸ ἠθελήσατε!

Ὁ ἱατρός διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἣν ἤνοιξεν. Ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ὅτε ἤκουσεν ἐξω τὴν ἤχηράν φωνὴν τοῦ Κρασσοκανάτα συνοδεύουσας τὸ ὄργανον.

Ὁ Γεράρδος ἀνεσκήρτησε καὶ ἠκρασθη. Ὁ ἐπαίτης ἐπάψε:

Σεῖς ποῦ μιλεῖτε τρυφερὰ
νέα κόρη καὶ σὺ νιὲ καλὲ
προσέξατε.

— Ὁ Ζανζὼτ μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι μὲ παραφυλάττουν πάντοτε, ἐσκέφθη.

Ὁ Δαγκέρ εἶδε τὴν ἀνησυχίαν του. Αὐτὸς ἐπίσης ἤκουε τὸ ὄργανον.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησε.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι μὲ παραφυλάττουν, ὅτι μὲ εἶδον εἰσελθόντα ἐδῶ, ἢ τοῦλάχιστον ὅτι δὲν ἀμφιβάλλουν ὅτι εἶμαι ἐδῶ... ὅτι ἀναμένουν νὰ φύγω διὰ νὰ βεβαιωθῶν.

Ὁ Δαγκέρ ὠχρίασεν. Ἠγέρθη.

Ὁ φόβος ἐνίσχυε τὰς δυνάμεις του.

— Μὲ ἐπρόδωσες; εἶπεν ὑποκώφως.

— Ὅχι: ὁ κύριος Λωζιέ διέταξε νὰ μὲ ἀκολουθοῦν, διότι ἐνθυμεῖται τί τῷ εἶπα.

— Μὴ ἐξέρχου. Περίμενε.

Ὁ Γεράρδος ἐσιώπα. Μετὰ τινος στιγμῆς εἶπε:

— Βλέπετε ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία σας... Μὲ βλέπουν ἐξερχόμενον, γεννᾶται ὑπόνοια καθ' ὅμων... μικρὰ ἐνδείξεις ἀρκεῖ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ὑπόνοιαν καὶ ἀπωλέσθητε... Σκεφθῆτε, κύριε Δαγκέρ... γράψατε τὴν ὁμολογίαν σας, τὴν ὁποίαν ζητῶ... καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐπράξατε.

— Ὅχι!...

— Τότε μὴ αἰτιάζεσθε εἰμὴ τὸν ἐαυτὸν σας δι' ὅ,τι συμβῇ.

Παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ ἡ θέσις, εἰς ἣν διετέλει ὁ Γεράρδος.

Ἡναγκαζέτο νὰ προστατεύῃ τὸν φονέα τοῦ Βαλόν!

Καὶ ὄντως, ἐπροστάτευσεν αὐτὸν ἐμποδίζων τὸν Πενσὼν ἀπὸ τοῦ νὰ συλλάβῃ καὶ τὴν ἐλάχιστην ὑπόνοιαν περὶ αὐτοῦ.

Καὶ μόνον ὑποπτευόμενος ὡς ἐνοχος ὁ Δαγκέρ ἦν ἀπολωλώς.

Ὁ ἄθλιος τὸ ἠννόει, διότι ἦν λίαν συγκεκινημένος, διὰ δὲ τοῦ περιτρώμου βλέμματός του, διηρώτα ἐναγωνίως τὸν ἱατρὸν, πειρώμενος ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνης τὰς ἐντυπώσεις τῆς ψυχῆς.

— Ἀ! εἶπε μετὰ λύσεως, θὰ εὐχεσθαι εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου, ὁ κίνδυνος οὗτος νὰ μὲ ἀπωλέσῃ ταχέως... Πόσον θὰ εἶσαι εὐτυχὴς νὰ μὲ ἴδῃς κατεστραμμένον!...

— Ναί.

— Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν σοὶ ἔκαμα κακόν!

— Διότι οὐδέποτε μὲ συνηντήσατε.

— Μὴ λησμονεῖς ὅτι μεταξύ μας ὑπάρχει ἱερὸς δεσμός... σύνδεσμος, τὸν ὁποῖον τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν δύναται νὰ λύσῃ... εἶσαι ὁ υἱός μου...

— Ὅταν σὰς ἀκούω νὰ λέγετε ὅτι εἶμαι υἱός σας, ναυτία μὲ καταλαμβάνει... Αἰσχύνομαι ἐμαυτόν... Καταφρονῶ ἐγὼ αὐτὸς ἐμαυτόν...

— Τίποτε δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὰ πράγματα νὰ εἶναι οἷα εἶναι.

— Ὅταν σὰς ἀκούω λέγοντα ὅτι εἶμαι υἱός σας... ἐνθυμοῦμαι τὴν μητέρα μου... τὴν μητέρα μου, τὴν ὁποίαν ἠτιμάσατε... τὴν ὁποίαν κατεστήσατε πτωχήν... ἀφοῦ τόσον ἀτίμως τὴν ἐγκατελείψατε, ἄθλιε, ἄνανδρε, ἄτιμε...

Ὁ Δαγκέρ ἐποίησε κίνησιν ὀργῆς...

— Ἐλὰ, βλέπω ὅτι εἰς μάτην σὲ παρακαλῶ καὶ θέλω νὰ σὲ καηθουχάσω.

— Εἰς μάτην ἀληθῶς. Τοῦτο δὲ δεικνύει ἔτι μᾶλλον τὴν ἀνανδρίαν σας.

— Καλῶς. Θὰ ὑπερασπισθῶ... Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι θὰ ὑπερασπισθῶ ὡς ἀπελπισ... ὡς ἄγριον θηρίον... τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ ὅτι θ' ἀποθάνῃ καὶ ζητεῖ νὰ δαγκάσῃ μόνον διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ δόγηματος.

— Τέλος πάντων σὰς ἐπανευρίσκω. Σὰς ἀγαπῶ πλείοτερον τοιοῦτον.

Ὁ ἱατρός ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον. Ἦν δ' ὁ κῆπος οὗτος εὐρύς περιτειχισμένος καὶ δι' ὠραίων δένδρων κατάφυτος.

Ὁ Γεράρδος δὲν ἐφραβεῖτο νὰ φανῇ ἐξωθεν. Διηυθύνθη διὰ τῶν δένδρων μέχρι τῶν κικλιδίων.

Ἡ ἐσπέρα ἐπῆρχετο. Ἡ ἐξοχὴ ἦν σιωπηλή, μακρόθεν μόνον ἠκούετο ὁ ἦχος τῶν κωδωνίσκων τῶν ποιμνίων μελαγχολικὸς καὶ μονότονος. Τὰ πτηνὰ δὲν ἐκελάδουν πλέον, ἀναζητῶν δένδρα καὶ κλώνους, ἐφ' ὧν νὰ διέλθωσιν ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν νύκτα.

Ἡ εἰρήνη κατήρχετο μετὰ τῆς νυκτός ἐν τῇ γῇ.

[Ἐπεται συνέχεια.]